

afgiften hæves, saa at vi paa den Maade sættes i Stand til at konkurrere med andre Lande. Naar vi ikke kunne producere saa billig, er det enten paa Grund af vort Lands Eidenhed — og det bør vi ikke lade vore Borgere undgælde for — eller ogsaa paa Grund af, at man skambyder Arbejderne i andre Lande ved at byde dem en ringere Betaling end hos os, og det Hensyn skulle vi ikke vige for; faar den danske Arbejder det paa den Maade bedre, skal det være ham fuldt ud undt, og de Penge, vi udgive til dette Djemed, skulle vi ikke fortryde.

Men saa rettede særlig den ærede 6te Landstingsmand for 1ste Kreds en Bæbrejdselse mod mig, at det var underligt, at jeg var med til at støtte de danske Arbejdere og skaffe dem gode Naar, naar jeg — ja, jeg veed ikke, om det særlig var mig — skulde have været medvirkende til at indføre Kinesere o. s. v. Jeg tror, at naar det ærede Medlem vil spørge blandt sine Meningsfæller, vil han derved kunne faa bedre Oplysninger om, hvem den Slags Ideer komme fra. Jeg er mig bevidst aldrig nogenstinde eller paa noget Punkt at have modvirket Forbedringer i den danske Arbejders Vilkaar. Jeg er mig fuldt bevidst, at jeg, saa godt som jeg har kunnet, her paa Rigsdagen har kæmpet for, at dansk Land skal være for dansk Mand, det veed jeg ved alle mulige Lejligheder at have forsvaret, og jeg har udtrykkelig i en tidligere Samling ved en Interpellation til Finansministeren fremhævet, at jeg paa ingen Maade fandt, at der var noget som helst uretfærdigt i, at de danske Arbejdere organiserede sig for derigennem at skaffe sig saa høj Løn som mulig. Det har jeg udtrykkelig bedkendt mig, og vil til alle Tider bedkende mig. Men en anden Sag er, at saadanne Bestræbelser maa ledes med fornuftig Hensyntagen til, hvad der er muligt, og til, hvad der virkelig kan bringe Arbejderne Udbytte, og naar de misbruges paa den Maade, at de i Stedet for Fordel for Arbejderne medføre Tab baade for dem og for Arbejdsgeverne og for hele Landet, ja, saa er det noget, som jeg misbilliger, det vedkender jeg mig, og jeg kan kun sige, at det maa beklages, at der er nogen, der virkelig vil bære Ansvar for at have ført Arbejderne til den Slags Foretagender.

Jeg skal ikke dvæle videre ved Udtalelserne om Lüksustolben. Jeg fremhævede udtrykkelig i Gaar, at, hvad der er Lüksus eller ikke, er noget, man kunde tales ved om, men naar den ærede Taler i Princippet benægtede Lüksustolben, er det en fuldstændig ny Paastand, som ikke kan bidrage til at fremme Enighed om at tilvejebringe en

Toldlov. Disse Grøntsager o. s. v., som det ærede Medlem havde saa undt af, er jeg gaaet med til Told paa, fordi det kun er dem, der ville spise friske Asparges i Jule- og friske Jordbær i Januar, som den rammer, og jeg kan ikke have nogen Medlidenhed med, at man maa betale for den Slags luksuriøse Tilbøjeligheder. Er vi komne til Sommertiden, saa kan, Gud ske Lov, den danske Jord frembringe Havesager nok til, at vi alle kunne faa tilstrækkelig, der vil ikke blive Tale om Fordyrelse af den Grund. Særlig mener jeg, at, naar der er Forslag om at skaffe alle Havelodder, er der navnlig Grund til at bestykte den danske Haveskultur paa dette Omraade.

Sige overfor det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (H. Chr. Hansen), der fremdrog, hvad jeg tidligere skulde have sagt under en Toldforhandling, tilstaar jeg, at jeg husker ikke, om jeg har brugt det Udtryk eller ej. Det tør jeg paa Forhaand ikke benægte, men jeg tvivler ikke om, at, naar jeg har brugt det, saa har det været i den Sammenhæng, at der har været Uenighed om, hvad der skulde anses for det uvæsentlige og hvad for det væsentlige. Jeg vil minde om, at jeg i Gaar fremhævede, at vi vare enige om, at der ikke maatte finde nogen væsentlig Nedgang Sted i Toldindtægterne. Hvad der saa til ethvert Tidspunkt er væsentligt eller ikke, derom kan der være forskellige Meninger, og naar en tidligere Finansminister havde ment 2 Millioner, og en senere ikke har villet gaa saa vidt, viser det jo, at der kan være forskellige Meninger om, hvad den ene anser for væsentligt og den anden ikke, og dertil har Tvisten refereret sig; men jeg tror for mit Vedkommende altid at have staaet paa det Standpunkt, at noget, som virkelig efter min Opfattelse kunde siges at være en væsentlig Nedgang i Toldindtægterne, og som altsaa paa den Maade vilde formindste Statskassens Evne til at fyldestgøre Fornødenhederne, kunde man ikke være med til.

Til Slutning skal jeg kun endnu gøre en almindelig Bemærkning. Det har interesseret mig at høre, at der er ikke een af de Talere, der have udtalt sig fra Oppositionens Side, der har været i Stand til eller har villet modsigte det Standpunkt, som i det hele taget repræsenteres af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds. Jeg fremhævede det i Gaar, og jeg gentager det i Dag, at den Mand, der er gaaet gennem Udtalelserne fra Oppositionens Side, har i mine Tanter kun vist, at vi ere fjernere fra en Forstaaelse, end vi tidligere have været. Jeg har faaet det Indtryk af disse Forhandlinger,